

ματα τὰ ὁποῖα ἔγραψε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὡς ὁ Φάουστ, ἡ Δωροθέα κλπ. φέρουσι τὸν τύπον τούτου.

Ἀδίκως κατηγορήθη ὁ Γκέτ, ὡς συντελέσας εἰς τὴν ὑπαρξίν νέας τινὸς σχολῆς φιλοσοφικοῦ καθολικισμοῦ. Αὐτὸς ἦτο ποιητὴς πρὸ πάντων, χριστιανὸς εἰς τὸν Φάουστ, ἔθνικὸς εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ ἐλεγεία, Μωαμεθανὸς εἰς τὸ Διβάνιον του. Νέος ἔτι, ἐπροτίμα τὴν παλαιὰν ἀπὸ τὴν νέαν γραφὴν, καὶ μετὰ ταῦτα κατέστη ἀδιάφορος. Καὶ ἐνῶ οἱ πολλοὶ τὸν κατέκρινον ὡς ὑπερασπιζόμενον τὴν καθολικὴν θρησκείαν, οἱ θρησκοὶ τὸν ἐμέμφοντο ὡς ἄθρησκον.

Ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας του ἐποχῆς, δὲν ἀπέφυγε καὶ αὐτὸς καθὼ ποιητῆς, τὴν φρικτὴν τοῦ χρόνου ἐπιρροήν· ἡ γεννητικὴ του ἐνέργεια ἐξησθένησε, καὶ ἐκτὸς τινων μικρῶν ἀσμάτων, τὰ ποιήματά του δὲν μετέχουσι τῆς παλαιᾶς τοῦ νοῦς του δυνάμεως.

Ἄλλ' αἱ φιλολογικαὶ του ἐργασίαι δὲν ὠφέλησαν μόναι τὴν Γερμανίαν. Εἰς Βεῦμαρ ἐπροσάτευσεν γενναίως καὶ διὰ παντὸς τρόπου τὰς τέχνας, τὰ θέατρα, τὰς φυσικὰς ἀπομιμήσεις· καὶ τὴν ἐνεργείαν του μαρτυροῦσι πολλοὶ κῆποι, πολλὰ κτίρια τῆς πόλεως ἐκείνης.

Ἀπέθανε τὴν 22 Μαρτίου τοῦ 1832 ἔτους περὶ τὸ 83 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ Γερμανία ὀλόκληρος κατεταράχθη. Ὁ συγγραφεὺς τῆς, ὁ ὀδηγὸς τοῦ αἰῶνός τῆς, δὲν ὑπῆρχε πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων. Ἄοκνος καὶ φιλόπατρις ὁ Γκέτ, εἰργάζετο μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς, καὶ ἐπιδιώρθωνε τὰ συγγράμματά του. Τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ νοῦς του ἐθαυμάσθησαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν. Ἡ προτομὴ του κατεσκευασθεῖσα ἀπὸ τὸν γνωστὸν τῆς Γαλλίας λιθοξόον Δαυῖδ, ἐτέθη πλησίον τῆς τοῦ Σίλλερ εἰς τὴν ἐν Βεῦμαρ βιβλιοθήκην. Ὁ Γκέτ ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος ποιητῆς τῆς πατρίδος του, καὶ κομφάτατος λογογράφος τοῦ αἰῶνός μας, πολιτευτῆς τῆς ἀρκτέως Εὐρώπης καὶ πατὴρ τῆς φιλολογίας τῆς.

Ξ. Μ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣΥΚΗ (Musa Paradisiosa),

Ἐν τῶν ὠραιωτάτων, χρησιμωτάτων, καὶ διὰ τὰς προσσητημέναις αὐτῷ θρησκευτικῶν ιδέαις περιεργωτάτων φυτῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὑψόμενον μέχρι δέκα καὶ δεκαπέντε ποδῶν, ἔχει φύλλα στερεὰ καὶ εὐλύγιστα, μακρὰ δὲ ποδῶν 12, καὶ πλατεῖα, ποδῶν 2, καὶ ἔχοντα καυλὸν χονδρὸν πολλάκις ὡς τὸν ἐραχίονα. Ἄνθη δὲ ἔχει μεγάλα, εὐωδέστατα, ἰσοβαφῆ συγχρόνως καὶ κίτρινα, καὶ φυόμενα βοτρυδῶν, καὶ καρποὺς τριγωνικοὺς, σικυοειδεῖς, εὐχύμους, ἐνὸς δακτύλου μέχρι τριῶν.

Τὸ φυτὸν τοῦτο, καλλιεργούμενον ἐν Ἀμερικῇ καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀκόμη, πολλὰς παρέχει ὠφελείας εἰς τοὺς κατοικοὺς. Καὶ τοῦ μὲν κορμοῦ αἱ ἴνες χρησιμεύουσιν ὡς κλωστή, τὰ δὲ φύλλα εἰς στέγασιν οἰκιῶν, εἰς περιζώματα τῶν ἀγρίων, καὶ

Παραδεισοςυκὴ.

ἐν γένει ἀντὶ ὑφάσματος. Διάφορα τῶν μερῶν του εἰσὶν ἱαματικά· οἱ ἀκρέμωνές του παρέχουσιν εὐάρεστον ὄσφον, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄρθροισι καρποὶ του θαυμασίως παρασκευαζόμενοι εἰσὶ τῶν μερῶν ἐκείνων ἡ πρωτίστη τροφή· ὑπάρχουσι δὲ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου δένδρου δάση ὀλόκληρα, καὶ τοσοῦτον καρποφόρον εἶναι, ὥστε ἡ αὐτὴ γῆ ἢ παρέχουσα 100 γεωμῆλων λίτρας, παράγει ὑπὲρ τὰς 4000 λίτρας παραδεισούκων.

Διὰ τὰ παντοῖα του προτερήματα ταῦτα ἔλαβε τὸ πομπῶδες του ὄνομα, καὶ θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἱερὸν δένδρον· οἱ χριστιανοὶ μάλιστα τῆς Μαδέρας ἔχουσιν εὐλάβειαν πρὸς αὐτὸ, οὐδὲν ἄμφισβηλοῦντες ὅτι ὁ καρπὸς του εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μῆλον τὸ δολοφάνησεν τὴν κοινὴν ὄλων ἡμῶν μητέρα, καὶ οἱ Ἴσπανοὶ καὶ οἱ Πορτογάλλοι δὲν κόπτουσι ποτὲ αὐτὸν ἐγκαρσίως, διότι λέγουσιν ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκουσι σταυροῦ σχῆμα. Τινὲς δὲ διῶσχυρίζονται ὅτι τούτου βότρυς ἦσαν οἱ ὑπερμεγέθεις ἐκεῖνοι, οἱ κομισθέντες εἰς τὸν Μωσῆν εἰς δαίγμα τῆς εὐφορίας τῆς γῆς Χαναάν, καὶ ὑπῆρξαν συγγραφεῖς γράψαντες ὅτι ταύτης τῆς συκῆς τὰ φύλλα ἐκάλυψαν τὴν γυμνότητα τοῦ Ἀδάμ μετὰ τὴν πρώτην παρακοήν του.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. ΙΕ'.)

Καὶ τῶντι ἐπανῆλθε δρομαία διὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, ἐνῶ κάλογοι τὴν ἡτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν· ὅλη ἐκθαμβος διὰ τὴν βιαίαν ἐπιστροφήν τῆς νέας ξένης καὶ πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν ζέσιν μεθ' ἧς προσπύχετο, ἡ μοναχὴ τὴν ἐ-

πλησίασε διά να τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κλεισθῇ ἡ ἐκκλησία· ἀλλ' ἡ Παρασκευὴ, ταραχθεῖσα ὀλίγον, διηγήθη ἐν ἀπλότῃ τὴν αἰτίαν τῆς ταχείας ἐπιστροφῆς τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὴν εἶπε πόσον τῆς ἦτο δυσάρεστον νὰ καταλύσῃ εἰς ξενοδοχεῖον, καὶ τὴν παρεκάλεσεν ἐπὶ τέλους νὰ τὴν δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ εἰς τὸ μοναστήριον. Ἡ θυρωρὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχον τοιαύτην συνήθειαν, ἀλλ' ὅτι ἡ ἡγουμένη ἐδύνατο νὰ τὴν συντρέξῃ· « ἡ μόνη συνδρομὴ τὴν ὁποῖαν ζητῶ, ἐπανελάβην ἡ Παρασκευὴ, δεικνύουσα τὸ θαλάντιόν τῆς, εἶναι τὸ νὰ μὲ δοθῇ ἄσυλον διὰ ταύτην μόνην τὴν νύκτα. Φιλελεήμονές τινες κύριαι μ' ἔδωκαν μικράν τινα χρηματικὴν ποσότητα, ὥστε δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ἀνάγκην ἐλεημοσύνης· ἐξαιτοῦμαι μόνον νὰ μοὶ συγχωρηθῇ νὰ διανυκτερεύσω εἰς τὸ μοναστήριον· αὐριον θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου.»

Ἡ θυρωρὸς τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ οἶκον τῆς ἡγουμένης. Ἡ σεβασμία αὐτὴ μοναχὴ προσήυετο ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, ἡ δὲ θυρωρὸς ἐσταμάτησε πλησίον τῆς θύρας, καὶ ἐσαύρωσε τὰς χεῖρας τῆς. Ἡ Παρασκευὴ ἐμιμήθη τὸ παράδειγμά τῆς, καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ νεύσῃ ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡγουμένης. Μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς πλησίασασα εἰς τὴν ξένην, τὴν ἠρώτησε μὲ πολλὴν ἀγαθότητα πόθεν ἤρχετο. Ἡ Παρασκευὴ ἐφάνερωσε καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιπορείας τῆς, ἔδειξε τὸ διαβατήριόν τῆς καὶ παρεκάλεσε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ διὰ μίαν μόνην νύκτα· ἡ αἰτήσις τῆς δὲν ἀπερρίφθη. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα πολλαὶ μοναχαὶ, περιεργεῖα φερόμεναι, τὴν ἐπερικύλωσαν, καὶ τὴν ἀπεύθυνον ἀπίρους ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπεκρίθη, διηγηθεῖσα τὰ ὀδυνηρὰ συμβεβηκότα τῆς ὁδοιπορείας τῆς μὲ τόσῃ ἀφέλειαν καὶ φυσικὴν εὐγλωττίαν, ὥστε ὅχι μόνον εἴλκυσε τὴν συμπάθειάν των, ἀλλὰ καὶ τὰς εἶδε νὰ χύνωσι δάκρυα. Τὴν ἐπεριποιήθησαν μὲ ὅσῃ ἐνδέχεται φιλοφροσύνην· ἡ δὲ ἡγουμένη τὴν ἐκράτησεν εἰς τὸ οἶκόν τῆς, καὶ συνέλαβεν ἀμέσως τὴν ιδέαν τοῦ νὰ τὴν συγκαταλέξῃ μετὰ τοῦ ποιμνίου τῆς.

Πρὸ πολλοῦ ἡ Παρασκευὴ εἶχεν ἀπορασίσει, ὡς εἴπομεν, νὰ ἐκλέξῃ τὸν μοναστικὸν βίον, ἐὰν εὐδοκίμουν οἱ ἀγωνές τῆς. Εἶδομεν ἤδη ὅτι μέχρι τῆς εἰς Αἰκατερινόπολιν ἀφίξεώς τῆς ἐπίστευεν ὅτι τὸ Κίον ἐκεῖτο παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς Πετρούπολιν. Εἰς ἔν τῶν ἐκεῖ μοναστηρίων εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ θέσῃ τὴν μετάνοιάν τῆς· ἤλπιζε νὰ ἰδῇ διαβαίνουσα τὰ περίφημα νεκροσάσια, νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἐν αὐτοῖς ἱερὰ λείψανα, καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὸ μοναστήριον ὅπου ἔμελλε νὰ ἐγκαταβιώσῃ.

Ἀφοῦ ὅμως ἐπληροφόρηθη ὅτι ἡ ιδέα τῆς ἦτο ἐσφαλμένη, ἔσπευσε νὰ προσδιορίσῃ τὸ Μοναστήριον τῆς Νιγενῆς ὡς τὸ τελευταῖόν τῆς ἄσυλον· τὸ ὑποσχέθη ὅμως εἰς μόνην τὴν ἡγουμένην, καὶ ὅταν τὴν ἐβίασαν νὰ λάβῃ ἀμέσως τὸ μοναχικὸν σχῆμα, τὸ ἀπεποιήθη. «Μήπως ἠξούρω, ἀπεκρίθη, ποία εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ μου; Θέλω, ἐπιθυμῶ τὰ μέγιστα νὰ τελειώσω ἐνταῦθα τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ ἐὰν ἡ θεία πρόνοια τὸ ἐγκρίνη, τίς δύναται ν' ἀντισταθῆ;»

Συγκατένευσεν ἐν τοσοῦτῳ νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Νιγενῆν χάριν ἀναπαύσεως, καὶ διὰ νὰ προδια-

θέσῃ τὰ τῆς ὁδοιπορείας τῆς μέχρι Μόσχας· ἀλλ' ἠσθάνθη τόσον δριμύτως πόνους καθ' ὅλον τῆς τὸ σῶμα, ὥστε ἔπεσεν ἐπικινδύνως ἀρρώστος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ συμβεβηκότος τῆς εἰς τὴν Βόλγαν, εἶχεν ἀποκτήσει βῆχα ξηρὸν καὶ ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ στήθους τῆς. Θέρμη φλογερὰ κατέκαιεν ὅλα τῆς τὰ μέλη, καὶ οἱ ἱατροὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἐλπίδα· αὐτὴ μόνη ἔμενεν ἀτάραχος! «Φρονῶ, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἐσήμανεν εἰσέτι ἡ ὥρα μου· ἐλπίζω ἐξ ἐναντίας ὅτι ὁ Θεὸς θὰ συγκατανεύσῃ νὰ φέρω πρῶτον εἰς πέρας τὸ ἐπιχειρήμα μου.» Καὶ τῷ ὄντι ἀνέλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ μοναστήριον. Ἀδύνατος ὅπως ἦτο, δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν τῆς οὔτε πεζῇ, οὔτε ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀμάξης· μὴ ἔχουσα δὲ τὸν τρόπον νὰ μισθώσῃ ἰδιαιτέρον ὄχημα, ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ τὴν βελτίωσιν τοῦ καιροῦ, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν χωρὶς νὰ κοπιήσῃ πολὺ. Ἐν τῷ μεταξύ τοῦτῳ ἠκολούθησε τὰς προσευχὰς καὶ τοὺς κανόνας τοῦ μοναστηρίου μὲ τόσῃ ἀκρίβειαν, ὥστε ἐβράδυνε μὲν ἡ ἀνάβρωσίς τῆς, ἐτελειοποιήθησαν ὅμως αἱ σπουδαί τῆς. Διὰ τῆς διαγωγῆς ταύτης εἴλκυσε εἰς ἑαυτὴν ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς ἡγουμένης καὶ τῶν μοναχῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον πλέον τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις τῆς.

Ἄμα οἱ δρόμοι ἐβελτιώθησαν ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μόσχαν ἐπὶ ὀχήματος σκεπαστοῦ μετὰ καὶ ἄλλων ἀπερχομένων εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Πολλάκις ἐπροσπάθησεν ἡ ἡγουμένη νὰ τὴν καταπέσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιχειρήσιν τῆς· ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι ἦτο ἀμετάπειτος, τὴν ἔδωκε συστατήριον ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ φίλην τῆς Κυρίαν Σ...., καὶ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὅποιανδήποτε ἐκβασίαν καὶ ἂν λάθωσιν αἱ προσπάθειαι τῆς, αὐτὴ ἐδύνατο, ἂν ἤθελε, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ θὰ ἐγένετο προθύμως δεκτὴ ὡς τέκνον ἀγαπητὸν.

Κατὰ πρώτην φοράν ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἡ Παρασκευὴ ἀπὸ τὸ Ἰσχιμ, ἡ ὁδοιπορεία τῆς ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ ἀνευδυνῶς ἀπασιῶον συναντήματος. Φθάσασα εἰς Μόσχαν ἀπευθύνθη πρὸς τὴν Κυρίαν Σ.... ἣτις τὴν ὑπεδέχθη λίαν φιλοφρονητικῶς, καὶ δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐωσὺ τύχῃ καλὸν τινα σύντροφον μέχρι Πετρούπολεως.

Καὶ τῶντι ἀνεχώρησε μετὰ τινος ἐμποροῦ ἔχοντος ἰδίαν ἀμαξάν, καὶ ἔφθασε μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ῥωσίας. Ἐκτὸς τῶν συστατηρίων τὰς ὁποίας εἶχεν ἀπὸ τὴν Αἰκατερινόπολιν, ἔλαβε καὶ ἄλλην ἀπὸ τὴν Κυρίαν Σ.... διὰ τὴν Πριγκιπέσσαν Τ.... σεβασμίαν καὶ ἐσχατόγηρον. Ἰδοῦ ποῖα ἦσαν τὰ μέσα τῆς ὅταν ἔφθασεν εἰς Πετρούπολιν Φεβρουαρίου μεσοῦντος, δεκαοκτῶ περιπυ μῆνας μετὰ τὴν ἐκ Σιβηρίας ἀναχώρησίν τῆς, ἔχουσα πάντοτε τὴν αὐτὴν γενναϊότητα καὶ τὰς αὐτὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας εἶχε καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ὁδοιπορείας τῆς.

Κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνοδοιπόρου τῆς παρὰ τὴν διώρυγα Αἰκατερίνου, καὶ διὰ τινὰ καιρὸν ἐπλανήθη ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς ἐντὸς τῆς ἀπεράντου ἐκείνης πόλεως, ἀγνοοῦσα τί νὰ ἐπιχειρισθῇ, καὶ πῶς νὰ ἐγχειρίσῃ τὰ συστατήρια γράμματά τῆς!

Ὁ συνοδοιπόρος τῆς ἔμπορος, ἐνασχολούμενος εἰς

τάς ὑποθέσεις του δὲν ἐφρόντιζε διόλου περὶ αὐτῆς· εἶχεν ἐν τοσοῦτῳ ἀναλάβει τὸ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τῆς κατοικίας τῆς Πριγγιπέσης T... ἀλλὰ πρὶν τούτου ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς Ρήγαν, ἡ δὲ Παρασκευὴ ἔμεινεν ὁμοῦ μὲ τὴν σύζυγόν του, ἥτις, τὴν μετεχειρίζετο μὲν φιλοφρόνως, δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Κυρίας Γ. ἐπεγράφετο εἰς κυρίαν κατοικοῦσαν πέραν τῆς Νέβας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιγραφή ἦτο λεπτομερής, ἡ Παρασκευὴ, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐμπόρου, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του εἰς Βασιλι-οστράδ, νῆσον κειμένην πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τῆς Νέβας. Ἀλλ' οἱ πάγοι τοῦ ποταμοῦ εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ ταρασσῶνται, ἡ διάλυσις των ἐπλησίαζε, καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἐσυγχώρει τὴν διάβασιν. Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σχεδὸν ἀπληγισμένη. Εἰς τῶν φίλων τοῦ ἐμπόρου τὴν ἐσυμβούλευσεν ἀνοήτως, νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν γερουσίαν ἀναφορὰν, ζητοῦσα τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης τοῦ πατρός τῆς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ εὐρῇ γραφῆα διὰ νὰ τὴν συντάξῃ. Ἐνθυμουμένη τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ Τοβώλοκ ἀναφορᾶς τῆς, ἰδέχθη τὴν πρότασιν. Συνετάχθη λοιπὸν ἡ ἀναφορὰ, ἀλλὰ κακῶς καὶ παρὰ τοὺς ἀπαιτούμενους τύπους, καὶ χωρὶς νὰ ὀδηγηθῇ ἡ ὑπογράψασα αὐτὴν τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ τὴν παρουσιάσῃ. Ὡς ἐκ τούτου παρημέλησε νὰ ἐγχειρίσῃ ἐγκαίρως τὰ συστατήριά τῆς, τὰ ὁποῖα θὰ ἐγίνοντο βεβαίως εἰς αὐτὴν ὠφελιμώτερα.

Κρατοῦσα τὴν ἀναφορὰν τῆς ἡ Παρασκευὴ διευθύνθη πρῶτα εἰς τὴν Γερουσίαν, ἀνέβη τὴν μεγάλην κλίμακα, καὶ ἔφθασε μέχρις ἐνὸς τῶν γραφείων· ἀλλ' εἰς τίνα μεταξὺ τῶν τῶσων ὑπαλλήλων νὰ πλησιάσῃ; Οἱ γραμματεῖς πρὸς οὐς ἀπευθύνετο ἔρριπτον ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα, καὶ ἐπανελάμβανον ἀδιάφοροι τὴν ἐργασίαν των. Ὅσοι ἄλλοι τὴν ἀπῆντων ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀντὶ νὰ τὴν ἀκούσωσιν ἢ νὰ λάβωσι τὴν ἀναφορὰν τῆς, ἔστρεφον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὡς πράττει τις ὁσάκις κλείει τὸν δρόμον του σκευός τι, ἢ στήλη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐμπόδιον. Ἐπὶ τέλους εἰς τῶν φυλαττόντων τὸ γραφεῖον ἀπομάχων, ὅστις διέσχίζε δρομαίως τὴν αἰθουσαν, ἀπαντήσας αὐτὴν, ἔστρεψε πρὸς τὰ δεξιὰ διὰ νὰ περάσῃ, ἐνῶ ἡ Παρασκευὴ ἔφερε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τὰ βήματά τῆς, ὥστε συνεκρούσθησαν. Ὁ γέρον κλητὴρ τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως τί ἤθελεν, ἡ δὲ νέα τὸν παρουσίασε τὴν ἀναφορὰν τῆς παρακαλοῦσα νὰ τὴν ὑποβάλλῃ εἰς τὴν γερουσίαν· ἀλλ' ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς ἐπαίτιδα, τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐδίωξεν. Ἡ ἀθλία δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν γερουσίαν, ἀλλὰ διαμείνας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἐζήτει νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τίνα γερουσιαστὴν. Εἶδε πολλοὺς ἐλθόντας ἐπὶ ὄχημάτων καὶ ἀναβάντας τὴν κλίμακα, ἔχοντας παράσημα ἐπὶ τοῦ στήθους, ξίφος εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ στολὴν ἐξ αὐτῶν τινες μάλιστα ἔφερον καὶ ἐπωμίδας. Ἡ Παρασκευὴ ὑπέθεσεν ὅτι ἦσαν ἀξιωματικοὶ καὶ στρατηγοὶ, καὶ ἀνέμενε πάντοτε τοὺς γερουσιαστὰς οἵτινες, κατὰ τὴν φαντασίαν τῆς, ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τι ἰδιαιτέρον γινώρισμα· διὸ καὶ δὲν ἀπευθύνθη εἰς κανένα. Περὶ τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν ἀνεχώρησαν ὅλοι, καὶ ἡ Παρασκευὴ, μείνας

μόνη, ἀπεσύρθη ἡ τελευταία, ὅλη ἔκθαμβος διότι εἶδε τὸσον κόσμον χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ γερουσιαστὴν τινα. Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκονοποίησεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐμπόρου τὰ διατρέξαντα, καὶ μόλις αὐτὴ κατῴρθωσε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι οἱ γερουσιασταὶ ἦσαν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἐκείνοι τοὺς ὁποίους εἶδεν ἦσαν βεβαίως γερουσιασταὶ εἰς οὐς ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὴν ἀναφορὰν.

Τὴν ἐπιούσαν μετέβη ἀπὸ πρῶτας εἰς τὴν γερουσίαν, ἐστάθη ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ παρουσίασε τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς ὅλους τοὺς ἀναβάντας, φοβουμένη μὴ τὴν διαφύγωσιν οἱ γερουσιασταὶ, περὶ τῆς φύσεως τῶν ὁποίων εἶχεν εἰσέτι δισταγμούς· κἀνεὶς ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν λάβῃ. Ἐπὶ τέλους εἶδεν ἐρχόμενον τινα πολὺσαρκον κύριον φέροντα στολὴν ἐρυθρὰν, ταινίαν μεγαλοσταύρου ἐπίσης ἐρυθρὰν, παράσημα καὶ εἰς τὰ δύο μέρη τοῦ στήθους, καὶ ξίφος εἰς τὰ ἀριστερά· «τὴν φορὰν ταύτην, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἡ ἐπέτυχον τὸν γερουσιαστὴν, ἡ δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι εἰς τὸν κόσμον!» τὸν ἐπλησίασε λοιπὸν, παρουσίασε τὴν ἀναφορὰν, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐνεργήσῃ περὶ αὐτῆς τὰ δεόντα. Ἐπειδὴ δὲ ἐστέκετο ἔμπροσθέν του, ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ γερουσιαστοῦ τὴν ἀπεμάκρυνε χωρὶς βίαν, καὶ ὁ κύριός του, νομίζων ὅτι ζητεῖ ἐλεημοσύνην, «ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλέησῃ,» τὴν εἶπε, καὶ ἀνέβη.

Δεκαπέντε ἡμέρας καὶ ἐπέκεινα ἡ Παρασκευὴ ἐπανήρχετο εἰς τὴν γερουσίαν, καὶ ἐπέστρεφε πάντοτε ἄπρακτος. Πολλάκις, ἀποκαμωμένη καὶ ριγῶσα, ἐκάθητο συνεσταλμένη εἰς βαθμίδα τινα διὰ νὰ θερμανθῶσιν οἱ πόδες τῆς, καὶ παρετῆρει τὰς φυσιολογίας τῶν διαβαινόντων μὴπως ἀναγνωρίσῃ σημεῖα τινὰ οἴκτου καὶ φιλάνθρωπίας, τὰ ὁποῖα θὰ εὕρισκε βεβαίως ἐὰν οὗτοι ἐγνώριζον τὴν θέσιν τῆς.

Τοιαύτη εἶναι ἡ κοινωνία εἰς τὰς μεγάλας πόλεις· ἡ ἔνδεια καὶ ἡ πλουσιότης, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία συγκρούονται ἀκαταπαύστως καὶ συναπαντῶνται χωρὶς νὰ βλέπωσιν ἀλλήλας· ὡς δύο κόσμοι χωριστοὶ δὲν ἔχουσι κάμμιναν σχέσιν μεταξὺ των· μικρὸς τις μόνος ἀριθμὸς γενναίων ψυχῶν προωρισμένων ἀπὸ τὴν θεῖαν πρόνοιαν, βάλλουσιν αὐτοὺς εἰς συνάφειαν διὰ σπανίων τιμῶν μέσων συγκοινωνίας.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὑπάλληλός τις, ὅστις θὰ τὴν εἶδε βεβαίως πολλάκις, τὴν ἐπλησίασεν, ἔλαβε τὴν ἀναφορὰν, καὶ ἔσυρεν ἀπὸ τὸ θηλάκιόν του φάκελλον τινα ὀγκώδη. Ἡ ἀθλία Παρασκευὴ συνέλαβεν ἀμέσως ἐλπίδας τινὰς, ὁ φάκελλος ὅμως δὲν περιεῖχεν εἰμὴ τραπέζογραμμάτια, ἐξ ὧν ἔβαλεν ἐν πέντε ρουβλίων ἐντὸς τῆς ἀναφορᾶς τῆς, καὶ τὴν ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὴν γερουσίαν ἐγένεεν ἄφαντος. Ἡ Παρασκευὴ ὅλη περίλυπος ἀνεχώρησεν. «Εἶμαι βεβαία, ἔλεγε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκοδέσποινάν τῆς, ὅτι ἐὰν μεταξὺ τῶν γερουσιαστῶν εὕρισκετό τις ἀδελφὸς τῆς Κ. Μιλέν, θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀναφορὰν μου χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ.»

Ὅταν ἐφθασαν αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα, ἐπειδὴ ἡ γερουσία δὲν συνήρχετο, ἀνεπαύθη καὶ αὐτὴ καὶ ἐνησχολεῖτο εἰς ἔργα εὐσεβείας. Ὅλη ἔκδοτος εἰς αὐτὰ, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ εὐοδώσῃ τοὺς κόπους τῆς· εἶχε δὲ τοιαύτην πίστιν, ὥστε μετὰ τὴν θεῖαν μετᾶληψιν ἔλεγε μετὰ πολλῆς πεποιθήσεως, ὅτι θὰ ἐγίνετο δεκτὴ ἡ ἀναφορὰ τῆς εἰς τὴν γερουσίαν

άμα παρουσιασθή· ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν πρώτων προσπαθειῶν τῆς, τὴν ἐσυμβούλευε νὰ μεταχειρισθῆ ἄλλον τινα τρόπον. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ Παρασκευὴ ἐπέμενε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τῆς γερουσίας ἠτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἔργον τῆς, τὴν παρέλαβεν εἰς τὴν δρόσκῃν τῆς — ὄχημα ῥωσικὸν — διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ μέχρι τοῦ καταστήματος τῆς γερουσίας. « Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν εἰς τὴν νέαν καθ' ὁδὸν, πῶς δὲν σὲ ἀηδίασεν ἡ τόση σου ἀποτυχία! Ἐάν ἤμην εἰς τὸν τόπον σου, δὲν θὰ ἐγύριζα πλέον νὰ ἰδῶ οὔτε τὴν γερουσίαν οὔτε τοὺς γερουσιαστὰς, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ σὲ βοηθήσωσιν εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα! Εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ παρουσιάσῃς τὴν ἀναφοράν σου εἰς αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, ἐπρόσθεσε δεικνύουσα τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου Πέτρου.

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ἡ Παρασκευὴ, ὅτι ἡ πίστις μου θὰ μὲ σώσει. Σήμερον ἔρχομαι διὰ τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν γερουσίαν, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ λάβωσι τὴν ἀναφοράν μου. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλοδύναμος· ναι, ἐπρόσθεσε καταβαίνουσα ἀπὸ τὴν δρόσκῃν, ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλοδύναμος, καὶ δύναται, ἐάν θελή, νὰ βιάσῃ τὸν σιδηροῦν αὐτὸν ἄνθρωπον νὰ χαμηλώσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀναφοράν μου. » Ἡ οἰκοδόμοισι τῆς ἐξεκακρίθη ἀμέσως ἀπὸ τὸν γέλωτα, καὶ ἡ Παρασκευὴ, συνελθούσα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἐγέλασεν ἐπίσης.

Ἐνῶ παρετῆρει τὸν ἀνδριάντα, ἡ συνοδοιπόρος τῆς τὴν εἶπεν, ὅτι ἡ γέφυρα τῆς Νέβας ἐτέθη ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ὅτι ὄχηματα μετέβαινον ἐλευθέρως εἰς Βασιλι-Ὀστρώβ καὶ ἐπέστρεφον. « Ἔχεις τὸ πρὸς τὴν Κυρίαν Α. συστατήριον; τὴν ἠρώτησεν ἐπειδὴ δὲν ἔγω βιασικὰς ὑποθέσεις, ἡμπορῶ νὰ σὲ ὀδηγήσω μέχρι τῆς θύρας τῆς. » Ἦτο ἐνωρίς εἰσέτι, καὶ ἡ Παρασκευὴ συγκατετέθη. Διέβησαν τὴν γέφυραν, καὶ ὁ ποταμὸς ὁ ὅποιος πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐφαίνετο ὡς τις παιδιὰς κινήτων παγετῶν, ἀλλὰ σήμερον ἦτο ἀπῆλλαγμένος ἀπὸ τὰς χιόνας, καὶ πλήρης πλοίων καὶ λέμβων παντὸς εἶδους, τὴν κατέθελεξεν· ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, ἡ κίνησις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὀχημάτων μεγίστη, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδιά ἠσθάνετο διπλασιαζόμενον τὸ θάρρος τῆς, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐπρομάντευεν αἰσίαν τὴν ἐκβασίαν τῆς ἐπισκέψεώς τῆς. « Μὲ φαίνεται, εἶπε φιλοῦσα τὴν συνοδοιπόρον τῆς, ὅτι ὁ Θεὸς μετ' ἐμοῦ καὶ δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψει.

Ἐῦρε τὴν Κυρίαν Α... λαβοῦσαν ἤδη ἐξ Αἰκατερινοπόλεως ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν τὰ περὶ τῆς Παρασκευῆς, καὶ ἤκουσεν ἐπιπλήξεις εὐμενεῖς διότι, οὔσα πρὸ τῶσων ἡμερῶν εἰς Πετρούπολιν, δὲν ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἡ ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινὴς αὐτῆ ὑποδοχὴ τὴν ἀνεθύμισε τὴν φιλοφροσύνην τῆς Κυρίας Μιλέν. Μετὰ ταῦτα ἡ Παρασκευὴ ἀνέπτυξε τὸ περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πατρὸς τῆς σχεδίον τῆς, καὶ διηγήθη τὰς ματαίας ἐπισκέψεις τῆς εἰς τὴν γερουσίαν. Ὁ Κ. Α... ἐξέτασε τὴν ἀναφοράν τῆς καὶ παρετῆρησε ὅτι δὲν ἦτο ὀρθῶς συντεταγμένη.

« Κάνεις δὲν θὰ σὲ χρησιμεύσει καλλίτερον ἐμοῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, εἶπεν ὁ Κύριος Α... Ἐγὼ συγγενὴ τινα κατέχοντα θέσιν ἐπίσημον ἐντὸς τῆς γερουσίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁμως, σὲ τ' ὁμολογῶ, καὶ ἀπὸ τίνος δυσαρεστημένος. Δὲν θὰ διστάσω ὅ-

μως διόλου νὰ τὸν ὀμιλήσω ἀμέσως περὶ τῆς ὑποθέσεώς σου, καὶ οὕτω νὰ ἐπαναλάβω συγχρόνως τὰς πρώτας σχέσεις μου μετ' αὐτοῦ· χαίρω μάλιστα διότι θὰ μὲ χρησιμεύσεις ὡς μέσον συμφιλίωσεως ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα. »

Ἐκράτησαν τὴν νέαν εἰς τὸ γεῦμα, καὶ πολλοὶ συνεστιάτορες, ἔλθόντες ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἔδειξαν μεγίστην συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζοντο νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ συγγενὴς περὶ οὗ ὀμιλήσαμεν παρουσιάσθη ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εἶπε· « Χριστὸς βοσκορῆς — Χριστὸς ἀνέστη. — Εὐθύς ὄλοι ἐφώναξαν βοσκότιο βοσκορῆς — ἀληθῶς ἀνέστη — καὶ ἠσπᾶσθησαν φιλικώτατα ἀλλήλους. Ὁ Κ. Α... παρουσίασεν εἰς τὸν συγγενὴ τοῦ τὴν κόρην τῆς Σιβηρίας. Ὀμίλησαν ἐκ καιρῷ τοῦ γεύματος περὶ τῆς ὑποθέσεώς τῆς, καὶ ὄλοι ἔμειναν σύμφωνοι, ὅτι καθὼς τὴν ἐσυμβούλευσαν νὰ ὑποβάλῃ αὐτὴν εἰς τὴν γερουσίαν. Ὅλοι ἐθεώρησαν προτιμώτερον ν' ἀπευθυνθῇ ἀμέσως εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Αὐτοκράτορος, διότι ἡ ἀναθεώρησις τῆς δικῆς ἀπῆτει πολλὸν καιρὸν. Ἐπὶ τέλους τὴν ἐπρότρεψαν νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ πλέον τὰς εἰς τὴν γερουσίαν ἐπισκέψεις τῆς, τῶν ὁποίων ἡ διήγησις ἔτερψε τοὺς συνεστιάτορας. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἡ Παρασκευὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐμπόρου συνωδευμένη ἀπὸ ἓνα ὑπῆρέτην τοῦ Κ. Α... »

Καθ' ὁδὸν ἐδόξαζε τὴν θεϊὰν πρόνοιαν διότι τὴν ὀδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Α... κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συμφιλίωσεως τῶν δύο συγγενῶν διαβάσα δὲ ἔμπροσθεν τῆς γερουσίας, ἐνθυμήθη τὴν παράκλησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰμὴ μόνον μίαν φορὰν. « ἡ ἀγαθότης σου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, εἰσῆκουσε τὴν δέησίν μου, καὶ ἔτι πρὸς· διότι δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον. Καὶ ὁ σιδηροῦς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησεν ἀτενίζουσα τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἦλθεν ἐπίσης εἰς βοήθειάν μου διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· διότι ἐξ αἰτίας του εἶδον τὴν γέφυραν, καὶ διαβάσα αὐτὴν ἐγνώρισα τοὺς ἀγαθοὺς φίλους τοὺς ὑποσχεθέντας μοι τὴν συνδρομὴν των, καὶ διὰ τῆς προστασίας τῶν ὁποίων προσδοκῶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρός μου. »

Τοιοῦτοι ἦσαν τῆς Παρασκευῆς οἱ συλλογισμοί, τῆς ὁποίας ἡ πίσις καθωδήγει καὶ συνέτρεχε τὰ διαβήματά τῆς. Ἐν τσοούτῳ, μὲ ὄλας τὰς προσπαθείας τῶν ἐν Βασιλι-Ὀστρώβ φίλων τῆς ἡ εὐτυχία τῆς ἐμελλε νὰ προέλθῃ ἄλλοθεν.

Ὁ ἔμπορος, ἐπανελθὼν μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἠπόρησε πῶς εἰσέτι ἡ νέα δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτε, καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὸ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς κατοικίας τῆς Κυρίας Τ... , διὰ τὴν ὁποίαν ἡ νέα εἶχεν ἐπιστολὴν συστατήριον· ἡ Κυρία αὐτὴ, εἰδοποιηθεῖσα ὡσαύτως περὶ τῆς εἰς Πετρούπολιν μεταβάσεως τῆς νέας τὴν ἐπερίμενε πρὸ πολλοῦ. Ὁ ἔμπορος κατῴρθωσε νὰ τὴν εῦρη, καὶ παρηγγέλθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Παρασκευὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴν οἰκίαν ὅπου διέμεινε δύο μῆνας, καὶ ἀπεχαιρέτησε περίλυπος τὴν καλὴν σύζυγον τοῦ ἐμπόρου.

Φθάσασα τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πριγγιπέσης ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἐν στολῇ θυρωρὸς τῆς ἦτο γερουσιαστῆς, καὶ τὸν ἀπένευεν ὑποκλινέστατον χαιρετισμόν· « Εἶναι ὁ θυρωρὸς τῆς Πριγγιπέσης, » εἶπε χα-

μηλή τῆ φωνῇ ὁ ἔμπορος. Ἀναβάσα τὴν κλίμακα εἶδεν αὐτὸν σημαίνοντα τὸν κώδωνα καὶ δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν· διότι ἐνόμιζεν ὅτι οἱ κώδωνες τοὺς ὁποίους παρετήρησεν εἰς τὰς θύρας τινῶν ἐργαστηρίων ἦσαν εἰδὸς τι προφυλάξεως ἐναντίον τῶν κλεπτῶν. Ἡ ἄκρα σιωπὴ ἧτις ἐπεκράτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης τὴν ἔδειλιασε· ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ θαλάμους οὕτω πως ἐστολισμένους, καὶ μάλιστα μὲ τόσα φῶτα.
(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΠΗΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. ΙΕ΄.)

ΙΓ΄.

Δύω συρευτεῖξεις.

Ὁ Ἀσκάνιος ἐφρόντισε νὰ ῥίψῃ μανδύλιον ὑπὸ τὸ γόνυ του, ἵνα μὴ πάθωσιν αἱ λευκαὶ περισκελίδες του, αἱ ἀκριβῶς διαγράφουσαι τῆς κνήμης του τὴν λεπτότητα. Ἐκτὸς ὅμως τῆς προνοίας ταύτης, δηλούσης ἀταραξίαν μέχρι τινὸς βαθμοῦ, ἡ λοιπὴ διαγωγὴ του ἦν ὅλη διαγωγὴ ἔραστοῦ πυριφλέκτου.

— Θεῖα Ἀραβέλλα! ἐψιθύρισε μετὰ χαριστάτης φωνῆς, — εἰμι ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, εὐτελεῖς κατοικίας τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀνέβην εἰς τὸν θόλον τοῦ στερεώματος; . . . Ὅταν ἀφορῶ πρὸς ἑμαυτὸν, νομιζῶ ὅτι εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως σὲ βλέπω, νομιζῶ ὅτι εἶμαι εἰς τὸν οὐρανὸν, διότι εἶσαι θεά!

Ἀποπερατώσας δὲ τὸ ἐλεγείον τοῦτο, ὁ Ἀσκάνιος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀραβέλλας, καὶ νὰ ἐναποθέσῃ εἰς αὐτὴν διάπυρον φίλημα. Ἀλλ' ἡ ὠραία ἔφυγεν, ὡς δειλὴ ἔλαφος φοβηθεῖσα τολμηρὸν θηρευτὴν, καὶ ἐστάθη ὀλίγα βήματα ἀποτέρω.

Ὁ δὲ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἔλαβε τὸ μανδύλιόν του, διέβη ἀκροποδιτὶ ὅσον διάστημα τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἀραβέλλας, καὶ ἐγονάτισε πάλιν.

— Σκληρὰ νέα, εἶπεν, οὕτως εὐσπλαγχνίζεσαι τὰς βασάνους μου;

— Ὁ στρατιώτης οὗτος εἶναι πολλὰ εὐμορφος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Μῖσις Φανσαύη.

— Δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρα ταύτην, δι' ἣν δίδω ὅλους τοῦ κόσμου τοὺς θεσσαυρούς; . . . καὶ εἰς ἧς τὰ δάκτυλα, προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν, βλέπω νὰ στίλβωσιν ἀδάμαντες ἀξίζοντες βεβαίως χίλια δίστυλα.

— Κύριε, ἀπεκρίθη τέλος ἡ Ἀραβέλλα μετ' αἰδοῦς λίαν ἀξιεπαίνου, — δὲν . . . ἴσως . . . εἶναι τὸσον ἐξώρας . . .

— Ὁ ἄφρατος μαγία τῶν τόνων λατρευομένης φωνῆς! ἀνέκραξε στεναζῶν ὁ Παταυός.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ . . . ἐπανελάβεν ἡ Μῖσις Φανσαύη.

— Βιπέ, ὦ ἀστὴρ τῆς ζωῆς μου. Ὀμίλει, ὀμίλει πολὺ, . . . ὀμίλει πάλιν . . . ὀμίλει πάντοτε!

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω . . .

— Ὁ ἀκούσω λοιπὸν τέλος τὰς λέξεις ἐλείνας, ὡν ἡ ζωὴ ὀλόκληρος δὲν εἶναι ἀντίτιμον ἄξιον!

— Ὀμίλει ὡς ποτὲ δὲν ἤκουσα τινὰ ὀμιλοῦντα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀραβέλλα, μὲ λύπην στεναζού-

σα. Ἀδιάφορον, ἔχω τὴν ἐντολήν μου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τὴν ἐκπληρώσω.

— Λοιπὸν! ἄγγελε λατρευτέ! . . . εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος.

— Ἀπατάσθε πολὺ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἀραβέλλα· δὲν σὰς ἐμήνυσα νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ ὑμῶν τοῦ ἰδίου.

Ὁ Παταυός ἐκρυφεν ἀμέσως τὸ μανδύλιον εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἠγέρθη.

— Περὶ τίνος λοιπὸν, idol mio, γλυκύ μου τέρας; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς.

— Ἦκουσα ὅτι . . . ἠθέλετε ὀργισθῆ ἂν σὰς ἐπρόσφρον αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα, κύριε;

— Αἶ! ἀξιεραστε Μῖσις, ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης, εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἠθελον εὐκόλως ἀποκριθῆ καὶ αὐτὰ τὰ βρέφη τὰ θηλάζοντα ἀκόμη τὸ μητρικὸν γάλα . . . Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάκχου! ἐγὼ νὰ ὀργισθῶ! . . . καὶ διατί ἄραγε! Ὅθι φέρω τὸ δακτύλιον τοῦτο μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἀκόμη ἐπέκεινα, ὦ θεῖα Ἀραβέλλα!

Καὶ σταθμίσας τὸ δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρά του, παρετήρησε τὴν στίλβην τοῦ ἀδάμαντος.

— Ἦμπορῶ νὰ ἔχω ἑκατὸν δίστυλα δι' αὐτὸ, εἶπε μετὰ τῶν ὀδόντων του . . . Ἀλλὰ ποῦ 'ς τ' ἀνάθεμα θέλει νὰ κατανήσῃ;

Ἀλλ' ἡ Ἀραβέλλα ἐδίσταζε προφανῶς. Τὴν προπετὴ τοῦ Παταυοῦ οἰκειότητά ἐκρινεν ὡς εὐχέρειαν τρόπων μεγιστάνος, καὶ εἰς τὸ ἀδέβαιον τῆς σελήνης φῶς αἱ ἐπήρειαι τῶν ἐτῶν δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς ἐφαίνετο εὐμορφος. Ἀντὶ νὰ τὸν μεταχειρισθῆ ὡς μεσίτην, ἐσκέπτετο ἡ Μῖσις Φανσαύη ἂν δὲν ἦν προτιμώτερον ν' ἀποβλέψῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα τί προσέτιθετο ἡ μεσιτεία του, ἀπέβαλε πάντα δισταγμὸν. Ἦτον ἀνάγκη νὰ κατορθώσῃ ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας μεγάλην κατάκτησιν. Ἡ δόξα τῆς εἰς τοῦτο συνίστατο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἀκούσητε, κύριε, εἶπεν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρησα . . .

— Σὲ ἀκούω, ὦ σὺ, ἧτις εἶσαι θρόνου ἀξία! ὑπέλαβεν ὁ Ἀσκάνιος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρησα . . . ὅτι εἰς τῶν πρώτων μεγιστάνων τῆς αὐλῆς . . .

— Εἰς τῶν φίλων μου, ἀναμφιβόλως . . . Τὸ ὄνομά του;

— Λουδοβίκος Σουζας.

— Αἶ! ὁ φίλατος κόμης! τὸ ἀγαπητὸν κομιτίδιον! ὡς λέγει ὁ Βασιλεὺς, ὅταν τὸν διαθέτω εὐθύμως . . . Ἐξακολούθησε, θελητικωτάτῃ βασιλισσά μου.

— Μοὶ ἐφάνη μίαν ἡμέραν . . . μίαν μόνον ἡμέραν τὸν εἶδα . . . ὅτι τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπ' ἐμοῦ κατὰ τινὰ τρόπον . . .

— Αἶ αἶ αἶ! . . . Τὰ γνωρίζομεν αὐτὰ ἡμεῖς τῶν καρδιῶν οἱ δῆμοι . . . κατὰ τινὰ τρόπον . . . αἶ αἶ αἶ! ἐξακολούθησε, λευκὴ περιστερά μου.

— Ὁ Κόμης εἶναι νέος, καὶ βεβαίως δὲν εἶχε τόλμην ἱκανὴν νὰ μ' ἐκφράσῃ τὰ αἰσθημάτά του.

— Δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀδύνατον . . . Povera! ἡ καυμένη!

Ὁ Ἀσκάνιος κατέστειλε τὸν γέλωτά του, καὶ ἐπροσποιήθη κατάνυξιν σοβαρῶν.

— Ὀχυμασία Ἀραβέλλα, εἶπεν, ἐγνωῶ τὰ λοιπὰ